



Του Χρήστου Κυργιάκη

“Πότε δεν μου άρεσαν οι γιορτές, ούτε τα Χριστούγεννα ούτε η Πρωτοχρονιά. Και τον Άη Βασίλη αν τον συναντούσα θα τον έφτυνα. Είναι ψεύτης και απατεώνας και υποκριτής. Αν ήσουν λέει καλό παιδί, αν άκουγες τον μπαμπά σου και τη μαμά σου όλη τη χρονιά τότε την παραμονή των Χριστουγέννων σου φέρνει δώρο. Κι εγώ που δεν έχω ούτε μαμά ούτε μπαμπά τι θα κάνω; Γιατί να μην μπορώ να έχω κι εγώ ένα δώρο από σένα; Δεν έχω άλλον να μου φέρει δώρο. Το ήξερες αυτό αλλά για μένα δεν υπήρχε δώρο στο σάκο σου. Μόνο για τα παιδιά με γονείς και σπίτι. Ναι, ούτε σπίτι έχω Άη Βασίλη, κι αυτό το ήξερες. Δεν τις είδες τις βόμβες που το γκρέμισαν από κει ψηλά που ελέγχεις τα παιδιά; Γι’ αυτό δε σε θέλω. Είσαι άδικος και σκάρτος. Ούτε τις γιορτές τις θέλω, γιατί δε φτιάχτηκαν για παιδιά σαν και μένα.

Όταν ήμασταν οικογένεια, τότε που ζούσε ο μπαμπάς κι η μαμά κι ο μεγαλύτερός μου αδερφός, όταν είχαμε και σπίτι πριν το γκρεμίζουν οι βόμβες, κάτω από το στολισμένο δέντρο υπήρχε πάντα ένα δώρο τη μέρα των Χριστουγέννων για μένα και τον αδερφό μου. Και οι κάλτσες ήταν γεμάτες με καραμέλες, ζαχαρωτά και σοκολάτες.

Ξυπνούσαμε το πρωί, ξετυλίγαμε τα δώρα που μας έφερνες και παίζαμε ώρες ατελείωτες. Παιχνίδια μας έφερνες γιατί τα παιδιά με παιχνίδια χαίρονται. Τώρα με έχεις ξεχασμένο.

Όμως, τώρα είναι που μου λείπει περισσότερο από ποτέ ένα παιχνίδι. Μήπως και ξεχάσω, μήπως και αντέξω, μήπως και μπορέσω να συνεχίσω να ζω. Γιατί δεν αντέχεται η ζωή Άη Βασίλη χωρίς το μπαμπά σου και τη μαμά σου, ούτε χωρίς τον αδερφό σου.

Μα πιο πολύ δεν αντέχεται η ζωή για ένα παιδί μόνο του χωρίς παιχνίδι.»



«Πριν από λίγα χρόνια ήταν όλα διαφορετικά. Είχαμε κάτι να περιμένουμε τέτοιες μέρες. Δίναμε ευχές και τις νιώθαμε, παίρναμε ευχές και μας άγγιζαν. Μέχρι που ήρθε το νερό. Ήρθε όχι να ξεδιψάσει εμάς και τον κάμπο, ούτε τα ζώα μας. Ήρθε σαν βροχή. Έβρεχε ασταμάτητα και μετά έσπασαν τα ποτάμια, γκρεμίστηκαν τα φράγματα κι έφτασε στο χωριό. Μπήκε στα σπίτια μας. Το δωμάτιό μου πλημμύρισε, τα βιβλία μου, τα παιχνίδια μου. Το γράμμα που είχα γράψει για σένα χάθηκε. Ήρθαν τα Χριστούγεννα αλλά εσύ Άη Βασίλη μου δεν ήρθες. Σ' έβλεπα στην τηλεόραση της θείας μου που μας φιλοξένησε να μοιράζεις δώρα στα παιδιά. Σε μένα δεν έφερε δώρο. Ούτε μια σοκολάτα, ούτε ένα μικρό παιχνίδι από αυτά τα σκάρτα που φτιάχνουν τα εξωτικά σου και τα πετάς στα σκουπίδια.

Πέρασαν δύο χρόνια Άη Βασίλη μου κι ακόμα μένω στη θεία μου. Είπαν θα μας χτίσουν σπίτια μα δεν μας έχτισαν. Είπαν θα μας χτίσουν πάλι το σχολείο, μα δεν το έχτισαν. Μόνο η εκκλησία ξαναλειτουργεί για να μπορούμε να προσευχόμαστε στο Θεό να έρθουν καλύτερες μέρες. Έρχονται οι καλύτερες μέρες με προσευχές;

Κατά πώς φαίνεται, ούτε εσύ φέρνεις δώρα μόνο με ευχές. Ευχήθηκα πολλές φορές να μου φέρεις πίσω τη ζωή που μου πήρε πίσω η βροχή. Μετά, κάπου διάβασα πως τη ζωή μου δεν την πήρε η βροχή αλλά αυτοί που θα έπρεπε να με προστατέψουν από τη βροχή κι εμένα και τους δικούς μου και τους συγχωριανούς μου, αλλά δεν το έκαναν.

Δεν ξέρω ακόμη ποιοι είναι αλλά θα ψάξω και θα τους βρω.

Αυτό ήθελα φέτος για δώρο. Να μου δείξεις ποιοι δεν με προστάτευσαν από τη βροχή. Όμως ο φίλος μου ο Κάρολος μου είπε να μην περιμένω αυτό το δώρο από σένα. Δεν θα μου δείξεις, είπε, ποτέ αυτούς που ψάχνω.

Κι όταν τον ρώτησα γιατί, μου είπε πως σε είδε να κάνεις μαζί τους παρέα. Να τρως, να πίνεις και να διασκεδάζεις με όλους αυτούς.

Δεν το κατάλαβα, αλλά τον Κάρολο το φίλο μου τον πιστεύω. Δεν μου είπε ποτέ ψέματα και δεν με ξέχασε ποτέ.

Εσύ Άη Βασίλη μου με ξέχασες, δυο χρόνια τώρα.

Όπως κι αυτοί που έπρεπε να με προστατέψουν από τη βροχή.....»